సౌందర్యం

కవిత్వం రాయడం ప్రారంభించిన దగ్గర నుంచి, వాసులో కలుగుతున్న మార్పుల్ని గమనిస్తున్నా – ఆ రోజున అతని ప్రవర్తన నాకు చాలా చిత్రంగా కనబడింది.

భార్య మీనాక్షి కాఫీ రెండు కప్పుల నిండా తెచ్చి మా ముందు పెట్టి వెళ్లిపోతూవుంటే, వాసు అదో రకంగా మొహం పెట్టి యేదో గొణిగాడు. బహుశా ఆ సమయంలో నేను పక్కన వున్నాననే సంగతే అతడు మరిచిపోయి వుంటాడు.

కాఫీ కప్పు నోటి దాకా పోనిచ్చి తాగకుండానే దాన్ని తిరిగి టేబిలు మీద పెట్టి అతడు సాభిప్రాయంగా నా వంక ఓమారు చూశాడు. యేదో చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తూన్నట్టు గ్రహించాను. బహుశా నా సహాయం అతడికి కొంత అవసరం వున్నదేమో!

"యేమిటి విశేషం?"

"వున్నదోయ్ విశేషం! చాలా వుంది! యిక్కడ కాదు" వాసు తల పంకించి, ఒక్క గుక్కతో కప్పు ఖాళీ చేసి, లేచి నుంచున్నాడు.

"ఎక్కడికి?"

"తోటలోకి వెళ్దాంరా!"

అతడు నా జవాబు వినకుండానే, తల వంచుకుని పెరటి తలుపు తీసి గబగబా వెళ్లిపోతున్నాడు. యేదో గొప్ప విశేషమే వుండి వుంటుంది! కాఫీ ముగించి నేను అతన్ని అనుసరించేందుకు లేచాను.

"మీ స్నేహితుడెక్కడ?" – మెట్లు దిగి వస్తూ మీనాక్షి ప్రశ్నించింది.

"తోటలోకి వెళ్ళాడు"

ఆమె మాట్లాడలేదు. మౌనంగా తల వంచుకొని, టేబిలు మీది నుంచి కప్పులు తీస్తోంది.

నాకు సంగతి తెలిసి పోయింది. భార్యాభర్తలు కీచులాడుకుని వుంటారు.

"వాసు వంట్లో కులాసాయేనా?"

ఆమె తల ఎత్తి నా వంక చూసింది. ఆ గుండ్రని చిన్న కళ్లల్లో యేదో పెద్ద విచారం గూడు కట్టుకున్నట్టుగా నాకు తోచింది. ఆమె తిరిగి తల వంచుకుంది.

కప్పులు చేతిలోకి తీసుకుంటూ అన్నది – "మీరే ఆయన్ని అడగండి"

నేను యిక ఆమెను ప్రశ్నించదలుచుకోలేదు. తన హృదయాన్ని అంకితం చేసిన పురుషుడి ప్రాణానికి సంబంధించిన వ్యవహారాన్ని స్నేహితుణ్ని అడిగి తెలుసుకోమనేవరకు యే స్త్రీ అయినా పోవడమంటే – అక్కడ యేదో పెద్ద బెడద వుండి వుంటుంది. అందులో – అన్ని తెలివితేటలూ వున్న కవి భార్య అలా జవాబు చెప్పడం!

నేను తోటలోకి వెళ్ళాను.

వాసు బాదం చెట్టు కింద వున్న పెద్ద బెంచీ మీద కూర్చుని అస్తమించే సూర్యుడు, ఆకాశానికి పూస్తున్న వివిధ రంగుల్ని చూస్తున్నాడు. గాలి తీవ్రంగా వీస్తోంది. వాన వచ్చే సూచనలు కనబడుతున్నై.

"చూడు! అక్కడ ఆ మబ్బులు ఆకాశాన్ని ఎంత అందంగా, ఎన్ని రకాలుగా మార్చుకున్నాయో" – వాసు తన చూపుడు వేలుతో, వేగంగా పరుగెత్తుతున్న మబ్బుల్ని చూపెడుతూ అన్నాడు.

అసలు మబ్బుల్నీ, సూర్యచంద్రుల్నీ కావాలని చూసే అలవాటు నాకెప్పుడూ లేదు. నా దృష్టి ఎన్నడూ రెండు మూడు అంతస్తుల మేడల ఎత్తును మించి పోలేదు. అయినా వాసు చెప్పదలచుకున్న స్వవిషయాన్నుంచి – మబ్బుల వరకు ఎగిరి పోవడం నాకు నచ్చలేదు. వ్యంగ్యంగా అన్నాను.

"బాగానే వున్నైగాని – సినిమా మేఘాలంత అందంగా మాత్రం లేవు"

వాసు నా వంక జాలిగా జూశాడు. "అవును! అంత గొప్ప మేఘాలని, పాతిక అంగుళం సెల్యూలాయిడ్‌లో యిరికించి నాలుగు గోడల మధ్య వదిల్తే నీబోటి వాళ్ళకి బాగానే వుంటాయి. కావాలనుకుంటే తాకి చూసి, గుప్పెట్లోకి పోగుచేసుకుంటారు కూడా"

మేఘాల మీద నుంచి దృష్టిని మళ్ళించకుండానే అతడు యీ వ్యాఖ్యానం చేశాడు.

నాకు చిరాకు కలిగింది. అసలు తను చెప్పదలుచుకున్న విషయం మర్చిపోయి, యీ అనవసర విషయాల్ని గురించిన చర్చలోకి దిగడం నాకు ఘోరంగా కనబడింది.

"ఏదో విషయం చెపుతానన్నావ్?" – పక్కన కూర్చుంటూ ప్రశ్నించాను.

"ఏ విషయం?" – నా వంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ అన్నాడు.

నాకు పట్టరానంత కోపం వచ్చింది. 'మీ మొగుడూ పెళ్ళాల పోట్లాట విషయం!' అందామనే వరకు వచ్చి తమాయించుకుని తిరిగి లోపలకు గుటక వేశాను. అతడు మళ్ళీ ఏమీ జరగనట్టే ఆకాశంలో వరుసగా ఎగిరి వస్తున్న పక్షుల వంక, తదేక ధ్యానంతో, చూస్తున్నాడు. బహుశా పక్షులు ఎగరగలవనే పరమ సత్యాన్ని యిప్పుడే తెలుసుకుని ఉంటాడు.

"వెళ్తానోయ్! రేపు కనబడతాను" – నేను లేచి బయలుదేరాను.

"ఉఁ! సరే"

నాకు అతడి మీద ఎప్పుడూ కలగనంత అసహ్యం కలిగింది. యిలాంటి మనిషితో మీనాక్షి ఎలా కాపరం చేస్తోంది? బహుశా కవి భార్యననే తృప్తితో అయి వుండవొచ్చు! సరిగా రోడ్డు వైపుకు వున్న గేటు తీసే సమయానికి – అతడు వెనక నుంచి పెద్దగా కేక పెట్టాడు. బహుశా ఏదైనా మేఘంగాని, పక్షిగాని అమాంతం కిందికి దిగి వచ్చి మింగివేయడం లేదుగదా!

"అరే! భద్రం! ఎక్కడకోయ్? నీతో మాట్లాడాలి" – వాసు అరుస్తూ పరుగుతో వచ్చి నా చేయి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

"మేఘాల్ని గురించా?" – కోపంగా అన్నాను.

"కాదురా బాబూ! అవేమీ కాదు. స్వవిషయం. బాల్యస్నేహితుడివి. అంత కోపం..." – పెద్దగా వురిమింది. తీవ్రమైన గాలితో సన్నని చినుకులు ప్రారంభమయినై.

"ఇప్పుడు యింకేం మాట్లాడతాం? వాన కూడా ప్రారంభమయింది. రేపు"

వాసు రెండో చేత్తో నా భుజం గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

"రేపు కాదురా! యివ్వాళే - యిప్పుడే మాట్లాడాలి"

యిద్దరం వేగంగా యింట్లోకి పరిగెత్తాం. మమ్మల్ని చూస్తూనే మీనాక్షి టేబిలు ముందు నుంచి లేచి వంటగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. నేను గబగబా వెళ్ళి టేబిలు ముందు కూర్చున్నాను.

"హు! యిక చెప్పు త్వరగా"

వాసు వంటగది వైపు ఓమారు చూసి మొహం చిట్లించాడు.

"యిక్కడ కాదు. డాబాపై గదిలో" - అతడు బతిమాలుతున్నట్టుగా నా చెయ్యి పట్టుకుని లేవదీశాడు. నాకు జాలీ, విచారం కలిగింది. ఏదో పీక్కు తిందామనేంత ఆత్రంగా వివాహాలు చేసుకొని - తరవాత యింత బాధ పడడం ఎందుకు? మీనాక్షి కోసం నాతో పోటీ చేసి మరీ గెల్చాడు వాసు!

నా వెనక గదిలోకి వస్తూనే లోపల తలుపుకు గడియ వేశాడు. నేను మంచం మీద కూర్చున్నాను. బయట వురుములు మెరుపుల్తో వాన తీవ్రంగా కురుస్తోంది. చల్లని గాలి కిటికీలోగుండా లోపల ప్రవేశించి శరీరానికీ, మనస్సుకీ గిలిగింతలు పెడుతోంది. రెండు విభిన్న దేహాలు, హృదయాలూ గట్టిగా వొరుసుకొని, ఆ రాపిడిలో వురుముల్నీ, మెరుపుల్నీ - ఆఖరికి పిడుగుల్నీ వుత్పత్తి చేయవలసిన మధుర కాలం! కాని వాసు స్థితి చూస్తే నాకు జాలి వేసింది. ప్రకృతి కలిగించే యింత దోహదాన్నీ, గుర్తించే శక్తి, అనుభవించే సమర్థత వాసుకు లేదా? యీ స్థితిలో గనక నేనే వాసునై వున్నట్టయితే - స్నేహితుణ్ణి పిట్టగోడ మీద నుంచి కిందకు తోసేసి మీనాక్షిని పైకెత్తుకొచ్చేవాడిని.

"చలిగా వుందా? కిటికీ మూయమంటావా?" - వాసు ప్రశ్నించాడు.

"ఒద్దు. విషయం ఏమిటో త్వరగా చెప్పు"

"మీనాక్షిని గురించి"

"ఏం జరిగింది?"

"ఆత్మహత్య చేసుకుందామనే వరకూ వెళ్ళాను. అయినా నీతో మాట్లాడి...."

హరిహరీ! ఏదో ఘోరం జరిగి వుంటుంది. బహుశా ఏ రాత్రివేళో ఆమె గోడ దూకేయలేదుగదా? ఆత్మహత్య చేసుకునేవాళ్ళల్లో కవులు ఆఖరి వాళ్ళు. పెద్ద విపత్తే సంభవించి వుంటుంది. లేకపోతే ఆత్మహత్య విషయం కలలో కూడా తలచే రకం మనిషి కాదు వాసు!

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్?"-అతడు ఎంతో ఆప్యాయంగా నా దగ్గిరగా జరుగుతూ ప్రశ్నించాడు.

నాకు ఆ సమయంలో అతడంటే విపరీతమైన జాలీ, ఎన్నడూ కలగనంత ప్రేమా కలిగింది. ఒక్క తృటికాలంలో మా యిద్దరి బాల్యచేష్టలు, గోలీకాయల ఆట, కోతికొమ్మచ్చి ... అన్నీ నా మనోనేత్రం ముందు గిర్రున తిరిగినై! ఎంత ప్రయత్నించినా ఆగకుండా, రెండు కన్నీటి బిందువులు జారి నా చేతి మీద పడినై. మీనాక్షి ఎంత అపచారం చేసింది!

వాసు వణుకుతూ నన్ను గట్టిగా కావలించుకొని - "వద్దురా భద్రం! నా కోసం నీవు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టబోకు. నీవే అంత విచారపడితే అసలు యిక నేను బతకలేను" అన్నాడు.

జేబుగుడ్డతో కళ్లు గట్టిగా తుడుచుకున్నాను. నా కళ్ళనీళ్ళని అతడు గమనించాడని తెలుసుకోగానే నాకు చాలా సిగ్గు కలిగింది. లేని వుత్సాహాన్ని కనబరుస్తూ అన్నాను -

"ఛా! కళ్ళనీళ్ళు కాదోయ్, చలికి అవి చమ్మగిలి వుంటాయ్. కిటికీ వేసేస్తే బావుంటుంది" - లేచి కిటికీ రెక్కలు బిగించాను.

బయట వాన యింకా జోరుగా కురుస్తోంది. మనోవికారాలనీ, హృదయారాటాలనీ కలిగించే పల్చని చిరు చలిగాలి! దాని తాకిడికి తట్టుకునేందుకు నేనైతే జీవంలేని స్వెట్టరును వుపయోగించాలి. కాని వాసు సజీవమైన మరో హృదయంతోనే శరీరాన్ని కప్పేసుకోవచ్చు. అయినా ఆత్మహత్యలు....

"అసలు విషయం నీకు యింకా చెప్పలేదు" - వాసు వీపు గట్టిగా తట్టి నా మత్తు వదిలించాడు.

నేను తిరిగి భావ ప్రపంచంలోనుంచి, యదార్థ ప్రపంచంలో కాలు పెట్టాను.

"విషయం ఏదైనా, నీవు ఆత్మహత్యని గురించి ఆలోచించడం చాలా దారుణం"

"అవునురా! అందుకే విషయమంతా నీతో చెప్పదలుచుకున్నాను"

"అది మంచిపని. నీవు చెప్పే విషయం ఏదైనా, నేను యిచ్చే సలహా ఎటువంటిదైనా, ఒకటి మాత్రం గుర్తుంచుకో. నీ మనస్సులోనుంచి ఆ ఆత్మహత్యను గురించిన ఆలోచన తీసి బయట పారేయ్. ఒకసారి ప్రాణం పోయిన తరవాత తిరిగి కావాలనుకుంటే - ఆఖరికి బ్రహ్మదేవుడి బాబాయి అయినా యివ్వలేడు!"

వాసు తల వంచుకుని ఆలోచిస్తున్నాడు. నేను చెప్పే మాటల ప్రభావం అతడి మీద బాగా పనిచేస్తూ వుందని గ్రహించాను. బయట యింకా వాన తీవ్రంగా కురుస్తూనే వుంది. కిటికీ రెక్కలు వేసినా చలిగాలి ఏ సందుల్లో నుంచో దూరి లోపలికి వస్తూనే వుంది. నాకు వెచ్చని కాఫీ తాగితే బావుండుననిపించింది. అప్పుడప్పుడు దేవుడు కల్పిస్తూండే యిలాంటి ఆత్మహత్యల వాతావరణాన్ని ఎదుర్కునేందుకు, మానవుడు సృష్టించిన వెచ్చని కాఫీ, ఘాటైన సిగరెట్టూ తిరుగులేని ఆయుధాలుగా తోచినై. వాసు చెప్పదలచుకున్న ఆ భయంకర గాథ సూటిగా, తేటగా అతడిలో నుంచి బయటపడాలంటే - అతడికి ప్రయత్నించి కొంత వుత్సాహాన్ని కలిగించాలి. అందుకని అతడి భుజం పట్టుకుని వూపుతూ -

"చలిగా వుందోయ్! వేడి వేడి కాఫీ తాగితే బావుంటుంది. కింద కెళ్ళి తేగలవా?"

అతడు భయకంపితుడిలా నా వంక చూశాడు - "నేను వెళ్ళలేనురా బాబూ! వెళ్ళలేను. ఆ మొహాన్ని చూడటమంటేనే...." - అక్కడితో మాట తడబడి ఆగాడు.

గొంతు సవరించుకుని - "అసలు విషయం...."

నేను అతడి మాటకు మధ్యలోనే అడ్డువచ్చాను.

"అసలు విషయం అంతా తెలిసి పోయింది. నీవు ఆత్మహత్య వరకూ ఆలోచించావంటే - బాల్యస్నేహితుడినైన నేను అర్థం చేసుకోగలను. నేనైతే యీ పాటికి కత్తికి ఎరవేసి వుండేవాడిని"

వాసు ఏదో గొణిగాడు. నేను వినిపించుకోకుండా గబగబా మెట్లు దిగాను.

మీనాక్షి నాకు హాల్లో ఎదురైంది. కోపాన్ని అణిచేందుకు గట్టిగా ప్రయత్నం చేస్తూ అడిగాను.

"కాఫీ కావాలి?"

ఆమె ముఖంలో ఆశ్చర్యం, భయం రెండూ కనిపించినై.

"డికాక్షన్ తయారుగావుంది. పాలు కొంచెం వెచ్చచేయాలి. ఒక్క ఐదు నిమిషాలు కూర్చోండి"

ఆమె యీ మాటలు చెబుతూనే వంటగది వైపుకు నడిచింది.

మీనాక్షి ఏమీ జరగనట్టే, ఎరగనట్టే యిచ్చిన జవాబూ, నిబ్బరంగా వేసే అడుగులూ చూస్తూనే నా గుండె పాదాల కిందికి జారిపోయింది. నేను కలల్లో చూసే, పుస్తకాల్లో చదివే అభిమాన స్త్రీ ఆమె! స్కూల్ ఫైనల్లో నా కంటె రెండు మార్కులు యింగ్లీషులో ఎక్కువ తెచ్చుకుని ప్యాసవడం వల్లనే ఆమె వాసుకు భార్యగా దొరికింది. నేను పరీక్ష తప్పడంవల్ల ఆ సంవత్సరానికి వివాహానికి అనర్హుణ్నయిపోయాను.

మనస్సు వద్దంటున్నా కాళ్ళు నన్ను వంటగది వైపుకు నడిపినై. ఆమె గ్లాసుల్లో పాలు, చక్కెర, డికాషన్ చేసి యిటూ అటూ కలుపుతోంది. ఆమె స్నేహితుడి భార్య అయిన తరవాత నేను మరిచిపోయేందుకు గట్టి ప్రయత్నం చేసిన అనేక భావాలు తిరిగి నాలో తీవ్రంగా రేకెత్తినై. యిప్పుడు ఆమె స్నేహితుడి ఒక్కడి భార్యే కాదు....అయినా, అంత సౌందర్యం, తెలివితేటలు, తేజస్సు, గోడలు దూకే స్థితికి పోవడమంటే నాకు చాలా విపరీతంగా తోచింది. మన్మథుడు - కుబేరుడు ఒకే వ్యక్తిగా తయారై ప్రేమభిక్ష యాచించవలసిన దివ్య సౌందర్యం.

ఆమె గ్లాసుల్లో తిరగపోస్తూ మధ్య మధ్య చెంచాతో ఏదో కలుపుతోంది. హఠాత్తుగా నాకు అనుమానం కలిగింది. మా ఆలోచనంతా కనిపెట్టి విషం కలపడం లేదుగదా? ఆమె చేతుల వంక జాగర్తగా చూశాను. అవి భరతనాట్యాన్ని అభినయిస్తున్నట్టు కనబడినై. సన్నని ఆ వేళ్లు బంగారు తీగల్లాగా, మెరుపు రేఖల్లాగా నా నేత్రాలకు మిరుమిట్లు గొలిపినై. అంత లావణ్యమైన హస్తాలు విషాన్ని యివ్వలేవు. ఒకవేళ యిచ్చినా అమృతమై వూరుకుంటుంది!

"యిది మీకు, యిది మీ స్నేహితుడికి" - రెండు గ్లాసుల నిండా కాఫీ పోసి యిస్తూ ఆమె అన్నది.

"ఆ తేడా ఎందుకని?" - అప్రయత్నంగా ప్రశ్నించాను.

"మీకు డికాక్షన్ తక్కువ కావాలి, ఆయనగారు ఎక్కువ తాగుతారు"

భర్తల రుచులే కాకుండా, వాళ్ళ స్నేహితుల రుచులు కూడా తెలుసుకుని, అందుకు అనుగుణంగా ప్రవర్తించేంత మర్యాద తెలిసిన ఈరకం స్త్రీలు హఠాత్తుగా గోడలు ఎందుకు గెంతేస్తూంటారా అని నాకు సందేహం కలిగింది.

వాసు నా చేతిలోనుంచి కాఫీ గ్లాసును వణుకుతున్న చేతుల్లోకి తీసుకొని ఒక్క గుక్క తాగి, మొహం వికారంగా పెట్టి, "విషం రా బాబూ! విషం" అన్నాడు.

నేను ఆ మాట వింటూనే తత్తరపాటుతో గ్లాసు కిందకు వదిలేశాను.

"అయితే విషం కలిపిందంటావా?" - వాసు ముఖంలో మరణబాధ లక్షణాల కోసం జాగ్రత్తగా చూస్తూ ప్రశ్నించాను.

"విషం కలపడమేమిటి?"

నేను జవాబు యివ్వకుండా వూరుకున్నాను. పరిస్థితి అంతా చూస్తుంటే వాసుకు పూర్తిగా మతిభ్రమ కలిగినట్టు కనబడింది. బయట ఉరుములూ, మెరుపులూ ఎక్కువైనై. సమస్య ఏమిటో తొందరగా తెలుసుకుంటే బావుండుననిపించింది.

"అసలు జరిగిందేమిటో త్వరగా చెప్పు"

వాసు ఓ క్షణకాలం నా మొహంలోకి చూశాడు.

"మీనాక్షి వల్ల చాలా యాతన అనుభవిస్తున్నాను. బాల్యస్నేహితుడివి గనక నీవు అర్థం చేసుకోగల వనుకుంటాను. త్వరపడితే తేలే విషయం కాదు. నీవు బాగా ఆలోచించి సలహా యివ్వాలి. యీ వానలో ఇంటికెలా వెళ్తావ్? యీ రాత్రికి యిక్కడే భోజనం"

అసలు మీనాక్షి ఏ ఘోరపాపానికి ఒడిగట్టిందో అతడి ద్వారా తెలుసుకోవాలనే ఆసక్తి నాలో ఎక్కువైంది. కాని వాసు ఆ విషయం బయట పెట్టేందుకు మొహమాట పడుతున్నాడు. సూచన ప్రాయంగా అసలు సంగతి నాకు అర్థమైందని చెపితే అతడు బిడియం విడిచేయవచ్చు.

"ఇంతకీ – ఎవరితో? ఎప్పుడు? ఎక్కడ?" – మాటల్ని తూచి మరీ వుపయోగించాను.

వాసు కనురెప్పలు పైకెత్తి వింతగా నా వంక చూశాడు.

"అంటే?"

నాకు చెడ్డ కోపం, విసుగూ కలిగింది. మొహమాటానికి యిది సమయం కాదని తేల్చుకున్నాను.

"అంటే – మీనాక్షి ఏ దుర్మార్గుడితో ఆ దుర్మార్గ కార్యం చేసింది?"

వాసు నా ప్రశ్న వింటూనే చర్రున మంచం మీది నుంచి లేచి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"మన యిద్దరిలో ఒకళ్లకు మతిపోయింది!" – అర్థస్వగతంగా అన్నాడు.

నాకు మాత్రం ఆ మతిపోయిన ఒకడు ఎవరో తెలుసు.

"అరే వాసు! నువ్వు సంగతంతా పూర్తిగా వినిపించేవరకు నేను మాట్లాడదలచుకోలేదురా! ఊc! త్వరగా – "

వాసు తిరిగివచ్చి మంచం మీద కూర్చున్నాడు.

"అసలు విషయం ఇది. మీనాక్షిని నేను ప్రేమించలేకపోతున్నాను. నువ్వనుకున్నట్టు ఆమె ఏ పాపకార్యం చేయలేదు. అసలు అలాంటి మనిషే కాదు!"

నాకు సంగతి తెలిసిపోయింది. యిదో రకమైన గుండెజబ్బు. ధన్వంతరి వంశీయుడు కుదర్చగలిగింది మాత్రం కాదు. ఫ్రాయిడ్ శిష్యుడు కుదర్చవలసిన కేసు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్? నీ సలహా కావాలి" – వాసు నా వీపు గట్టిగా తట్టాడు.

"ఎందుకని ప్రేమించలేకపోతున్నావ్?"

"నీ ప్రశ్నలన్నిటికీ జవాబు యిస్తాను. కాని నీవు కొంత సానుభూతితో ఆలోచించాలి"– అతడు నా వంక దీనంగా చూశాడు.

"నాలో సానుభూతి స్నేహితులకే గాక, శత్రువులకు గూడా పంచి పెట్టగలిగినంత వుంది. కాని

అసలు విషయం, నీవు ప్రేమించలేకపోవడానికి మీనాక్షిలో వచ్చిన మార్పేమిటని?'

వాసు బాగా నా దగ్గరకు జరిగి చెవులో చెప్పదగినంత మెల్లిగా చెప్పాడు.

"ఆ ముఖంరా బాబూ ఆ ముఖం! నేను చూడలేను"

"ఆ ముఖంలో ఏదైనా మార్పు వచ్చిందంటావా?"

"ఆమెలో రాలేదు. నాకు తెలుసు – కాని నా దృష్టిలో మార్పు వచ్చింది"

"ఎప్పటి నుంచి?"

"ఫలానా రోజు నుంచి అని ఖచ్చితంగా చెప్పలేను. కాని కవిత్వం రాయటం మొదలు పెట్టిన దగ్గర నుంచీ, నేను మన ప్రబంధాలు – యింకా యితరత్రా అలాంటి సాహిత్యం చదువుతున్నాననీ నీకు తెలుసుగదా! అప్పటి నుంచి ఆమె అంటే నాకు కొంత వ్యతిరేక భావం కలుగుతూ వచ్చింది. కాని ఆఖరికి యిక ఆమె ఎదట వుండటమే సహించలేని దశ. అజంతా, ఎల్లోరాలూ, అమరావతీ దర్శించిన తరవాత కలిగింది"

"యింకా నాకు బాగా అర్థమయేటట్టు చెప్పాలి"

"సానుభూతితో ఆలోచించాలి. సానుభూతి – "

వాసు కళ్ళల్లో నీళ్ళు రావడం చూశాను. నాకు జాలీ, బాధా కలిగింది.

"అవన్నీ చూసిన తరవాతా, చదివిన తరవాతా నీలో వచ్చిన మార్పేమిటి?"

"మీనాక్షి ముఖంలో స్త్రీకి వుండవలసిన లక్షణాల్లేవు. మనం యే శిల్పాన్ని చూసినా, ప్రబంధాన్ని చదివినా స్త్రీ ముఖాన్ని చంద్రబింబంతో, మీననేత్రాలతో వర్ణిస్తారు. కాని మీనాక్షి విషయం పూర్తిగా దీనికి వ్యతిరేకం. గుండ్రని కళ్లూ, సోగ ముఖం. ఆమెను ఇప్పుడు చూస్తూంటే – అచ్చగా పురుషుణ్ణి చూసినట్టుగా నాకు వుంటుంది. యిక ఆమెతో నేను కాపరం చెయ్యలేను"

వాసు నిస్పృహతో మంచానికి అడ్డంగా పడుకున్నాడు. నాలో అసంభవమనుకుని అడుక్కు తోసేసిన ఆశ తిరిగి పైకొచ్చేందుకు ప్రయత్నం చేస్తోంది. అయినా వాసు స్థితికి జాలి కలిగింది.

"నీ వుద్దేశ్యం, మన పూర్వ శిల్పులూ, సాహిత్య కారులూ స్త్రీకి వుండవలసిన లక్షణాలంటూ చెప్పినవి ఆమెలో ఏమీ లేవని – అంతేనా!"

"నీవు సమస్య క్లిష్టం చేసి, అట్టడుక్కు తీసుకుపోతున్నావ్. నేననేది ఆమెలో స్త్రీ లక్షణాలు లేవని కాదు. నేను సౌందర్య పిపాసినని నీకు తెలుసు. అందువల్ల నేను కాంక్షించే, కలలుగనే స్త్రీకి వుండవలసిన లక్షణాలు ఆమె ముఖంలో లేవని – అంటే ఆమె ముఖంలో స్త్రీ లక్షణాల కంటె పురుష లక్షణాలు ఎక్కువ వున్నై. ఆ గుండ్రని కళ్లూ, కోల ముఖం...."

"అయితే సంవత్సరం నుంచి ఎలా కాపరం చేస్తున్నావ్?" – కొంత కఠినంగానే ప్రశ్నించాను.

"మొదటి మూడు నెల్లూ ఆమె ముఖాన్ని అసలు చూడవలసిన అవసరమే నాకు కలగలేదు. ఆమె పేరు తలుచుకుంటేనే బ్రహ్మానందం కలిగేది. తరవాత ఆరు నెలలూ ఆమె ముఖాన్నీ, యితర ఆకర్షణలని చూచి అవసరమైన వుద్రేకాన్ని కలిగించుకోవలసిన స్థితి కలిగినా – అవేవీ అప్పటి దశలో అంత ఘోరంగా కనబడలేదు. ఎటొచ్చీ యీ మూడు నెలల నుంచీ – ముఖ్యంగా

మన పూర్వ శిల్పాన్నీ సాహిత్యాన్నీ చూడడం, చదవడం ప్రారంభించిన దగ్గిర నుంచీ...." – ఆ పైన వాసుకు మాటలు పెగలలేదు.

వ్యాధి బాగా ముదిరి పోయిందని గ్రహించాను. చక్కని అవకాశం నాకు వుందని తోచింది. అయినా అతడి ప్రస్తుత మానసిక స్థితిని పూర్తిగా తరచి చూడకుండా, నేను లేనిపోని ఆశల్తో కార్యరంగంలోకి దిగదలుచుకోలేదు. అందుకని నవ్వుతూ అన్నాను –

"యీ రోజుల్లో స్త్రీలకు గుండ్రని కళ్లూ, కోల ముఖమూ ఫ్యాషన్"

"నువ్వు కొంత సీరియస్‌గా మాట్టాడాలి. హాస్యానికి సమయం కాదు" – వాసు మంచం మీది నుంచి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"అయితే సీరియస్‌గానే మాట్టాడదలచుకున్నాను. దగ్గిరకు రా!"

వాసు తిరిగి వచ్చి నా పక్కన కూర్చున్నాడు. నేను ప్రారంభించాను.

"సౌందర్యాన్ని గురించి, మన పూర్వుల అభిప్రాయాలకూ, యిప్పటి మన అభిప్రాయాలకూ చాలా తేడా వుంది. నువ్వేదో గొప్ప శిల్పం అనే, ఆ అజంతా, ఎల్లోరా బొమ్మలకి వుండవలసిన స్థానంలో సరిగా రవికా, చీర కట్టి, యింత లిప్‌స్టిక్, వానిషింగ్ క్రీమూ, పౌడరు కొడితే – వాటికీ యిప్పుడు మనం చూసే స్త్రీలకూ ఏమీ తేడా వుండదు"

"నీవు ఏదో చెత్త మాట్లాడేస్తున్నావ్" – వాసు కోపంగా అన్నాడు.

"నేను మాట్లాడేది ఎలా చెత్త అవుతుందో చెప్పు?"

"నేను చెప్పేది ఆకారం, పొందికా – యింకా నీకు బాగా తెలియాలంటే స్ట్రక్చర్, ఫారం! కాని నీవు అసందర్భంగా లిప్‌స్టిక్, క్రీములూ తీసుకొస్తున్నావ్"

"అయితే నిన్ను ఒక్క ప్రశ్న వేస్తున్నాను, సూటిగా జవాబు చెప్తావా?"

"ఊఁ! కానీ...."

"నాకు సౌందర్యం అంటే ఏమిటో తెలుసుననేది ఒప్పుకుంటావా?"

"నీ ప్రశ్నకు అవును అని ఖచ్చితంగా జవాబు చెప్పలేను. ఎందుకంటే – నేను నా భావ ప్రపంచంలో చూసి పరితపించేంత సౌందర్యవతుల్ని, నీకు మీ నాన్న పెళ్లి సంబంధాలు తీసుకువస్తే నీవు వద్దన్నావు"

"అంటే నాకు మతిపోయిందనా?"

"కాదు. కాని అసలు సౌందర్యం అంటే ఏమో నీకు తెలియదని...."

"నీ అభిప్రాయం ఏదైనా, నేను మాత్రం సౌందర్యవతులుగా యీ ప్రపంచంలో లెక్కలోకి తీసుకునేది ముగ్గురిని మాత్రమే! వాళ్ళ కోసమే మా నాన్న తీసుకువచ్చే సంబంధాలన్నీ తిరస్కరించాను"

"ఎవరా ముగ్గురు?"

"ఒకరు హిందీ గోల్మాల్ పిక్చర్లో కథానాయిక పాత్ర వహించిన మాయబాల. రెండు – మొన్న మనం చూసిన అబద్ధం తెలుగు ఫిలిములోని చంచలీదేవి. మూడు...."

"ఊఁ! చెప్పు"

"నీకు కోపం రాదనుకుంటాను"

"కోపం ఎందుకు?"

"మీనాక్షి!"

వాసు తుళ్ళిపడ్డాడు. అతడి ముఖంలో ఆశ్చర్యం తాండవించింది.

"నిజంగానా?"

"నిజం! ఆ మొదటి యిద్దరూ మానవులకి అందుబాటులో వున్నవాళ్లు కాదు. యికపోతే మీనాక్షి. నువ్వు ఆమె వల్ల ఆత్మహత్య చేసుకుందామనేవరకు వెళ్లావు కాబట్టి – నా విషయంలో నీ కేమీ అభ్యంతరం వుండదనుకుంటాను...తరవాత నువ్వు అజంతా, ఎల్లోరాలలో నుంచో, అమరావతీ స్థూపాన్నుంచో నీకు కావలసిన సౌందర్యవతిని ఏరుకోవచ్చు"

వాసు దీర్ఘంగా నిట్టూర్చుతూ గది అంతా కలియ తిరిగాడు. నేను మౌనంగా వూరుకున్నాను. ఓ ఐదు నిముషాలు గడిచిన తరవాత హఠాత్తుగా అతడు నా పక్కకు వచ్చి కూర్చుని, నా కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు.

"హాస్యమా?"

"హాస్యం ముమ్మాటికీ కాదు. నువ్వు సరేనంటే – ఈ వానలోనే మీనాక్షిని నాతో తీసుకుపోవడానికి తయారు. 'లా' కు సంబంధించిన చిక్కులేమైనా వుంటే తరవాత సరిచేసుకుంటాను. నీకూ ఆత్మహత్య గొడవ వదిలిపోతుంది"

వాసు జవాబివ్వలేదు. తల వంచుకొని దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. అతడిలో ఏదో పోరాటం ప్రారంభమైందని గ్రహించాను. క్షణికోద్రేకంలో – అజాగర్తగా మీనాక్షి సౌందర్యాన్ని గురించిన నా అభిప్రాయాన్ని కొంచెం హెచ్చు మోతాదులో అతడికి చెప్పటం పొరపాటే అని తోచింది. వెంటనే విరుగుడు ఉపయోగించాలి! మంచం మీది నుంచి లేచి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్లి బయటకు చూశాను. యింకా వాన తీవ్రంగా కురుస్తోంది. బాగా ఆలోచించి అన్నాను –

"యిష్టంలేని స్త్రీతో కాపరం చేయడం వ్యభిచారంతో సమానం. సౌందర్యాన్ని గురించి లోతుకు దిగి ఆలోచిస్తే నీ అభిప్రాయమే సరైంది కావచ్చు. యిక నేను యింటికి వెళతాను"

వాసు తలవంచుకునే, "సరే" అన్నాడు.

అంత తీవ్రమైన వానలో తడుస్తూ యింటికి వెళ్ళాను.

❀ ❀ ❀

ఆ రాత్రంతా ఆలోచించి మీనాక్షికి ఓ పెద్ద ఉత్తరం రాశాను. వాసు తనను అసహ్యించు కుంటున్నాడనీ, అది దాదాపు యిప్పుడు ద్వేషంగా మారిందనీ, అలాంటి పురుషుడితో ఆత్మాభిమానం వున్న ఏ స్త్రీ కూడా కాపరం చేయదనీ స్పష్టం చేస్తూ ఆఖరున ఓ నాలుగైదు పంక్తుల్లో, ప్రేమ తత్వాన్నీ, రాత్రి పది గంటలకు బయలుదేరే మెయిల్ ట్రెయిన్నీ గురించి రాసి వుదయం ఏడింటికల్లా ఆమెకు పంపాను.

ఆ పగలల్లా ప్రయాణ సన్నాహాలతో గడిపాను. కాని సాయంత్రం ఐదు గంటల'వరకు చూసినా ఆమె నుంచి జవాబు రాలేదు. బహుశా వాసు వాలకాన్ని గడచిన మూడు నెలల నుంచీ గ్రహిస్తున్నా – యింకా ఓ నిర్ణయానికి రాలేక బాధపడుతూ వుండి వుంటుంది. నేను స్వయంగా వెళ్ళి, విషయం కొంత విపులంగా చెప్పి రెచ్చగొడితే – ?

ఆమెతో మాట్లాడవలసిన పద్ధతీ, వుపయోగించవలసిన మాటలూ, ఒకటికి రెండు మార్లు మనస్సులో తర్కించుకొని బయలుదేరాను. యింటికి వెళ్లేటప్పటికి తలుపు దగ్గిరకు వేసి వుంది. వాసు లోపల వున్నాడేమో అన్న అనుమానం కలిగింది. తలుపు కొట్టకుండా ఓ నిమిషం అలాగే నుంచున్నాను. లోపల నుంచి ఏవో మాటలు వినబడుతున్నై. చెవిని తలుపుకు సంధించాను.

"అయ్యో తప్పు! కాళ్లు పట్టుకోబోకండి!"

"నువ్వు దేవతవి! కవిత్వపు పిచ్చిలో జీవంలేని శిలల్లో, పుస్తకాల్లో వున్నదే నిజమైన సౌందర్యం అనుకుని, నిన్ను చాలా బాధించాను. కాని రాత్రి భద్రం నా కళ్ళు తెరిచాడు"

"అవును, మీ కళ్ళు తెరిచాడు. నా కళ్లు పొడిచాడు" – మీనాక్షి రోషంగా అన్నది.

"ఏం జరిగింది?"

"యీ వుత్తరం చూడండి"

డ్రాయరు లాగిన శబ్దం వినబడింది. రాబోయే ప్రమాదాన్ని గ్రహించాను. చెవి తలుపు దగ్గర అలాగే వుంచి కాళ్ళను సరైన పద్ధతిలో పెట్టాను. ఓ లాంగ్ జంప్, తరవాత పరుగు! ఆ రెంటిల్లో స్కూలు వాళ్ళిచ్చిన కప్పులు యింకా నా దగ్గిర అలాగే వున్నై.

"ఛీ! దుర్మార్గుడు! స్నేహితుడి భార్య అనే జ్ఞానం అన్నా లేకుండా యిలా వుత్తరం రాస్తాడా? పుష్పక విమానంతో నందనోద్యానవనంలో దించడం దగ్గిర నుంచీ – ఆఖరికి మద్రాసు లేచిపోవడం, అన్ని విషయాలు రైలుస్టేషను వెనకవున్న మురుగు కాల్వ పక్క గుడిసెలో స్వయంగా – అనేవరకు దిగజారాడు. ద్రోహి! చూడు! యిప్పుడే వాడి డొక్క చించి మరీ వస్తాను"

తలుపు గడియ కదిలిన శబ్దం అయింది. ఓ లాంగ్ జంప్ – తరవాత పరుగు అనుకుంటూనే – ఆ తత్తరబాటులో ఓ హైజంప్ కొట్టి, తరవాత రెండు లాంగ్ జంపుల్తో కాళ్లని స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకుని, పరుగుకు ప్రారంభించాను. వెనక వాసు పెద్దగా కేక పెట్టాడు.

"ఒరే భద్రిగా! ఆగు. నీ డొ...."

నేను ఆగదలచుకోలేదు. ఏ ఆకర్షణ కలిగించిన వుద్రేకంలో మొండిగా తెగించి మావూరు ముసలి ఆంబోతు మందూరు ఆంబోతు కాళ్ళు విరగగొట్టిందో నాకు తెలుసు!

యినుమడించిన వేగంతో, ఆ రోడ్డు మూల తిరిగాను. అప్పుడే స్కూల్లో నుంచి బయటకు వస్తున్న ఓ కుర్ర వెధవ, నన్ను వాళ్ల టీచరుకు చూపెడుతూ అంటున్నాడు.

"అన్నిటి కంటే వేగంగల జంతువు గుర్రం ఎలా అవుతుంది సార్?"

❋

(అభిసారిక మాసపత్రిక : ఆగస్టు, 1949)